

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

HET BEERTJE BOELALA

sinterklaasspel in drie bedrijven

door

Yvonne Waegemans

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2009
Nr.1717

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJFTIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *HET BEERTJE BOELALA* op te voeren moet de naam van auteur *YVONNE WAEGEMANS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© 1989 Toneelfonds J. Janssens/Yvonne Waegemans
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

BEZETTING:

SINT NIKLAAS.

PIETERMAN.

HET BEERTJE BOELALA, een kleine dikke teddy-beer.

DE WITTE BERIN, moeder van Boelala.

HET POST-ENGELTJE.

STANISLAS, de ezel van Sint Niklaas.

DE POP POMPADOER.

KLAAS KARBIES, de voddenraper.

MARLEENTJE, zijn dochtertje.

DE DUIVEL.

PRINSES SINEMINNE.

PETROESJKA, haar kameniertje.

DE KOEKOEK.

ANNIBAL KROLLEKEU, haar poedel.

TWEE SCHILDWACHTEN.

POPPEN ALLERHANDE.

Toneelschikking

Het eerste bedrijf speelt in de hemel, vóór en in het speelgoedmagazijn van Sinterklaas.

Het tweede bedrijf: op de zolderkamer van Klaas Karbies.

Het derde bedrijf: in het boudoir van prinses Sineminne.

EERSTE BEDRIJF

Op het voorplan verschijnt Pieterman. Hij heeft een geweldig grote, rode, gulzige mond. Hij draagt een bord rijstpap met bruine suiker. Kijkt schichtig rond.

PIETERMAN (*likt zich de lippen*). — Hm! Lekkere pap! Hm! ...Ssst! (*doet teken dat hij ze gegapt heeft en legt daarna de vinger op de mond*). De heilige Martha heeft niets gezien! En het engeltje Polydoor ook niet! Polydoorke zal wel een ander bordje pap krijgen!... Ikke... kon er niet afblijven... (*likt*) Hm! hm! Lekker!.. ('n toon lager en wat minder geestdriftig) Toch lekker!... Al is 't gestolen... (*likt*) Je zal 't alweer moeten biechten, Piet... ('n beetje balorig) Ja, ja, ik zal 't wel biechten!... Is dat grote zonde als je de zeven werken van barmhartigheid aan je maag doet? Hongerigen spijzen... (*likt*) dorstigen laven... (*likt*) naakten stofferen... (*likt*) vreemdelingen... vreemdelingen... Wèl-ja, die pap is mij 'n vreemde, want de rijst komt van Japan en de melk van Vlaanderen, en ik moet haar met liefde herbergen! Klààr! (*likt dapper*) Enne... enzo-voorts... En de doodzonden van mijn maag zal ik begraven in de schoot van Gods barmhartigheid. (*Kijkt plots ongelukkig en slaat zich op de vingers*). Een deugniet ben je, Piet, een onverbeterlijke deugniet! 't Is treurig, maar ik kan 't niet helpen. Draag die pap terug naar Polydoorke... Jà, dadelijk... (*likt*) Gulzigaard, hou nu toch op!... Ja, ik schei er uit... (*likt*) En ik zal

't nooit meer doen. Maar als Polydoorke weet dat ik er met mijn tong aan gezeten heb, zal hij de pap niet meer willen... Dan zal hij ze weggooien en dat is nog groter zonde... En ik heb misschien wel microben op mijn tong... Mag ik Polydoorke met mijn microben besmetten?... Neen, lelikaard, voor je straf zal je dit hele bord leeglikken... En dan zal je 't nooit of nooit meer doen. En je zal dadelijk te biechten gaan en voor penitentie... drie paternosters bidden! (*likt alsof hij penitentie aan 't doen was*). 't Is de schuld van de heilige Martha... Zij moest de pap maar niet zo lekker maken! (*ziet het post-engeltje aanzweven en schrikt*) Oei! (*bergt het bord achter zijn rug*).

POST-ENGELTJE. — Pax tecum, Pieterman! Waar is Sinterklaas?

PIETERMAN. — O Post-bengeltje, dat weet Pieterman niet! Misschien in de schrijnwerkerij van Sint Jozef... of in de schoenmakerij van Sint Krispijn... of bij Sint Isidoor... naar de marsepeinen rapen en wortels gaan kijken... of bij Sint Elooi, want de ezel Stanislas moet wellicht nieuwe hoefijzers krijgen... of bij Sinte Martha, van het suikergoed en de speculoos gaan proeven... of bij...

POST-ENGELTJE. — Spaar mij, Pieterman! Dan kan ik de hele hemel afzoeken, en ik heb zoveel werk! Voor de avondpost heb ik het wagentje van Sint Elias gevraagd, want er zijn wel duizend brieven voor Sinterklaas! Maar deze is dringend, kijk, het staat er op. Die moest ik vóór al de andere brengen! Zal jij hem aan Sinterklaas geven, ja?

(*Terwijl het Post-engeltje staat te praten is Boelala stilletjes op gekomen. Hij ziet het bord pap, en denkt dat Piet het naar hem uitsteekt, likt het ernstig en gewetensvol leeg.*)

PIETERMAN. — Je mag gerust zijn, post-bengeltje!
Geef maar hier!

POST-ENGELTJE. — Asjeblief, Piet... Niet vergeten, hé? Hij komt regelrecht van de aarde. Een engelbe-waarder heeft hem gebracht... Het moet een heel bij-zondere boodschap zijn. Goede avond! En als ik je niet meer zie, goede reis naar de aarde!

PIETERMAN (*heel nieuwsgierig*). — Goede reis ...ik wil zeggen, bedankt!... (*Post-engeltje AF.*)

BOELALA (*lief*). — Van mij ook bedankt, Pieterman!
(*wrijft over zijn buikje*). Lekkere, malse pap... Lekker mals buikje, peut! (*Boelala doet alsof hij in zijn buik een geluidmakertje heeft; telkens hij op zijn buik duwt zegt hij „Peut“ in de vereiste toonaard.*)

PIETERMAN (*bekijkt zijn leeg bord met een ongelukkig gezicht*). — Boelala, jij dikke deugniet! (*duwt op het dikke, vooruitgestoken buikje van Boelala, en dat buikje zegt „peut-peut“*). Je hebt mijn pap uitge-slabberd!

BOELALA. — Je hebt ze mij toegestoken!

PIETERMAN. — Ik heb ze niet toegestoken ...ik heb ze w è g gestoken!

BOELALA. — Waarom moest jij de pap w é g steken?

PIETERMAN. — Omdat... omdat... toe, het is allemaal vergeten!

BOELALA (*opgelucht*). — Haaaaaa!

PIETERMAN. — Maar nu moet jij dat bordje naar het engeltje Polydoor brengen en zeggen: „Asjeblief, Polydoorke, ik heb je bordje netjes leeggelikt, nu moet je het niet meer omwassen.“

BOELALA (*herhaalt*). — Asjeblief, Polydoorke, ik heb het bordje netjes afgelikt, nu moet je 't niet meer omwassen! Is 't zo goed?

PIETERMAN. — Verpekt... hm... perfect! Hier zie, haast je... loop een beetje!

BOELALA (*in koddige berengalop af*).

PIETERMAN (*verkneukelt zich, roept hem na*). — Boelala!... Vergeet niet „Asjeblijf“ te zeggen! (*Staat te lachen dat hij schokt. Nu gaat zijn gespannen belangstelling naar de brief. Besnuffelt hem langs alle kanten.*) Hij komt niet van rijke mensen... Hij ruikt niet lekker, en er staat geen kroontje op... (*draait en keert hem*) Gewoonlijk zijn het verwende kinderen die dringende brieven schrijven naar Sinterklaas... Die menen dat wij ook hard zullen lopen als zij tam-tam slaan! Pff!

BOELALA (*ontsteld op*). — O Pieterman! Grote stouterik, je had Polydoorkens pap gestolen!

PIETERMAN (*quasi-verbaasd*). — Oooo! Zei hij dat?

BOELALA. — Ja dat zei hij!

PIETERMAN. — Dat is erg!... En wèèt je wat het ergste is, Boelala?

BOELALA. — Nee, Piet...

PIETERMAN. — Het érgste van àl... is... (*rouwmoedig*) dat het wààr is, Boelala!

BOELALA. — O... Nu heb ik gestolen pap in mijn buikje! (*Rouwmoedig*) Peut! Waarom heb je dat gedaan, Piet! Je weet toch dat het zonde is!

PIETERMAN. — Ja, dat weet ik, Boelalaatje... Maar ik kon het niet laten. De Pieterman, die dààr zit (*wijst op zijn buik*) was sterker dan de Pieterman die dààr zit (*wijst op zijn hoofd*)! Versta je dat?

BOELALA (*trekt grote ogen*). — Wàt zeg je, Pieterman?

PIETERMAN. — Ja, Boelala, ik ben eigenlijk een tweeling, wist je dat?

BOELALA (*duwt verrast op zijn buikje, dat „peut-peut“ zegt, op de toon van „tiens, tiens“ ???*)

PIETERMAN. — Ja, God wou er twee maken zoals ik, Hij had er juist gerief genoeg voor. Hij had alles

netjes op twee hoopjes gelegd, en toen moest Hij even weg. En toen kwam de duivel daar langs, en die gooide wat duivelpoeder op het éne hoopje...

BOELALA. — Wat is dat, duivelpoeder, Piet?

PIETERMAN. — Dat is iets dat kriebelt, Boelalaatje! (*Peut!* zegt Boelala's buikje verbaasd.) En wie dat meekrijgt bij zijn geboorte, wordt een stouterik. Dat wordt een gulzigaard, een leugenaar, en zo'n beetje van alles. Maar toen God zijn werk wou afmaken, zag Hij dat Hij geen zwarte huid genoeg had. Alleen nog maar witte... En van de witte mensen had Hij allang zijn bekomst. En wat heeft Hij dan gedaan?

BOELALA. — Ja, wat heeft Hij gedaan?

PIETERMAN. — Wel, Hij heeft alles in één beurzeke gestoken, en zó zitten er in mij twee Pietermannen: één hiér (*wijst zijn hoofd*) en dat is een brave, goede, wijze jongen. En de andere, met zijn duivelpoeder, zit hiér. (*wijst zijn buik. Boelala wijst meelevend ook op zijn buik: Peut.*) En die twee vechten de hele dag met elkaar en dat is ferm lastig, geloof je dat? En 't is die gulzige slokker die de pap van de engeltjes steelt.

BOELALA. — Je moet hem van de roede geven, Piet.

PIETERMAN. — Och, Boelalaatje, hij is mijn broer, en ik doe hem niet gaarne pijn. — Zeg, Boelalaatje, kijk eens hier: Een brief van de aarde, een dringende brief! Van wie zou dat zijn!

BOELALA. — Doe hem open, dan weet je 't!

PIETERMAN. — Ik durf niet... Alhoewel hij heel slecht toegeplakt is... Slecht papier... Kijk eens... Je kan er bijna dwars doorlezen... (*geeft hem aan Boelala*).

BOELALA. — Hij is bijna open... Kijk, hij gaat vanzelf open. Hier zie! Nu kan je toch lezen wat er in staat... Of kan je niet lezen?

PIETERMAN. — Wat denk je van mij? Ik heb drie jaar aan de universiteit gestudeerd!

BOELALA. — En mocht je daar liegen, Piet?

PIETERMAN. — Nee, daar niet, maar hier wel. Het helpt je hier toch niet, want ze kijken hier dwars door hart en nieren heen. We zullen even zien. (Gaat zitten als een kleermaker. Boelala kruipt op zijn schouders, en zo lezen zij samen de brief.)

PIETERMAN en BOELALA (lezen samen). — Lieve... heilige (Boelala zet grote ogen) Sint Niklaas...

BOELALA. — O Piet! Die brief is voor Sinterklaas!

PIETERMAN. — Dat zei ik je toch!

BOELALA. — Niet waar!

PIETERMAN. — O, dan heb ik het toch gedacht!

BOELALA. — Dan mochten we die niet open maken!

PIETERMAN. — Maar hij is vanzelf opengegaan... Kom, Boelala, 't is nu toch gebeurd en 't is dringend, en Sinterklaas zal misschien maar heel laat naar huis komen. Ik lees verder... Het is mijn plicht.

..."Ik ben Marleentje, het kleine meisje van Klaas Karbies, de voddenraper uit de Droevesteeg. Gij weet mij heel zeker niet wonen, lieve Sint Niklaas, want Gij zijt nog nooit bij mij geweest. Maar ik zal 't U zeggen, Sint Niklaas, ik woon juist aan de achterkant van dat grote huis waar de kindjes Vanderweelde wonen, Miesje en Liesje, en Hartje en Bartje en al de anderen, en waar Gij ieder jaar zoveel mooie dingen brengt. (heft het hoofd schuin naar Boelala) Zeg, Boelala, zij laat ons snuiven, ruik je 't niet?

BOELALA. — Snuiven, Piet? (argeloos). Snif jij soms, Piet?

PIETERMAN. — Nù wel.

BOELALA. — Toe, lees verder, Piet...

PIETERMAN. — Zeer lieve, heilige Sint Niklaas, ik zou toch ook zo graag eens iets krijgen van U. Als ik

al de andere kindjes met hun schone dingen zie spelen, en ik heb nooit, n o o i t eens iets, dan kan ik zo verdrietig zijn. ...En ik doe toch zo mijn best, vraag het maar aan vader. Zeer lieve, goede Sint Niklaas, ik zou toch zo graag eens een schone pop krijgen, ene die spreekt. Dan zou ik zo alleen niet meer zijn op ons zolderkamertje, want moedertje is gestorven en vader is altijd weg om vodden te rapen, dat is zijn stiel...

BOELALA (*legt plots zijn armen op Piets hoofd, duikt er zijn kopje in en huilt van deernis*).

PIETERMAN (*trekt zijn rode zakdoek uit en snuit luidruchtig zijn neus*). — Ik heb in de tocht gestaan, Boelala... Er zijn in de hemel ook nog microben, zie je wel! (*leest verder*) Toe, kom toch ook eens bij mij, lieve, goede, brave Sint Niklaas, heilige Man, ik zal U heel mijn leven gaarne zien, uit het putteke van mijn hart, en Pieterman ook! (*Springt recht, zodat Boelala van zijn rug tuimelt.*) Boelala! Hier staat het geschreven, zie! Zij zal mij heel haar leven gaarne zien. Dat heeft mij nog niemand gezegd of geschreven! Sint Niklaas niet... Zelfs mijn ezel Stanislas niet! En dat kindje, dat kleine meisje dat wij al die jaren vergeten hebben... dat zegt dat ze mij gaarne ziet... en ze kent mij niet eens! (*Strijkt zelfvergenoegd zijn kleren glad.*)

BOELALA. — 't Is misschien juist omdat ze je niet kent, Piet!

PIETERMAN (*geeft hem een duw op zijn buik die „peutert” en kijkt hem van terzijde aan. Bekijkt de brief weer*). — Uw liefhebbend Marleentje. O! Er staat nog wat op! P.S. (*spreekt uit met doffe „e” : pese*).

BOELALA. — Wat wil dat zeggen, pe se, Piet?

PIETERMAN. — Pe se,... Dat zijn de eerste letters van ...van ...papsuiker. (*leest vlug door*) Lieve Sint Niklaas, ik zal heel de nacht mijn kaarsje laten branden voor het dakvenster, dan zult Ge niet kunnen missen. Kom

toch, als 't U belieft, toè, Sint Niklaas!" ...Boelala, voor dat meisje moeten wij iets doen! Die krijgt de mooiste pop van heel het speelgoedmagazijn! Daar zal Pieterman voor zorgen! Dat kindje wéét dat ik een goede jongen ben! Ze zal zich niet vergist hebben! Kom mee, Boelala! (Stapt door.)

BOELALA (trekt hem plots aan zijn jas). — Pieé-iet!...

PIETERMAN. — Wat nu?

BOELALA. — Laat mij naar dat kindje Marleentje gaan, toè...

PIETERMAN. — JIJ? I... (lacht luid) Jij? I... Maar manneke toch! Ben jij een pop? En dan nog wel een mooie pop?... (als Boelala heel ongelukkig kijkt). Je bent een lief beertje, hoor, (strijkt hem over zijn kop) maar je bent speelgoed voor kleine (met nadruk) jongetjes! Die nemen je mee naar bed om te gaan slapen! ...Kan dat meisje, ...kom, kom, Boelala... Kom, we zoeken samen de mooiste pop! (Boelala volgt Piet met een bedremmeld snuitje. — Nu schuift het middendoek open en het toneel verbeeldt het speelgoedmagazijn van Sinterklaas. Heel grote langwerpige dozen staan rechtop ringsom opgesteld. Ze zijn met strikken dichtgebonden. In een hoek staat, op een verhoog, de zetel van Sinterklaas. Naast die zetel een grote gong.)

PIETERMAN (komt binnen, gevolgd door Boelala. — Heel gewichtig). — Nu zal je wat zien, Boelala. (Gaat in de zetel van Sinterklaas zitten.)

BOELALA (gaat op de trappen zitten).

PIETERMAN (slaat op de gong en staat recht. — Bij het eerste gongsignaal slaan de deuren van de poppendozen vanzelf open, behalve die van de grootste en die van de kleinste. — Piet slaat een tweede maal op de gong.) — Alle poppen... treden àn!!! (Gebiedend gebaar als van een geboren keizer!)

(Nu stappen de poppen uit hun dozen. Er mogen natuurlijk uit elke doos, die als deur dienst doet, meerdere poppen van dezelfde soort komen; die dozen kunnen ook door gordijnen gesuggereerd worden. Bij de eerste gongslag schuiven die gordijnen eenvoudig open. De sluitstrikken zijn dan aan de gordijnen vastgenaaid. — Er zijn soldaatjes, Pierrots en Pierrettes, herders en herderinnetjes, negers en negerinnetjes, en al wat de opvoerders zich verder aan figuratie kunnen veroorloven. — Zij gaan mooi op een rij staan, en kijken Piet vol verwachting aan.)

PIETERMAN. — Kindertjes, voor de mooiste en de beste onder jullie hebben wij een zeer speciale opdracht... Nu moeten jullie maar eens tonen wat je kunt. (slaat op de gong) Hopla, vooruit!!! (Alle poppen dansen een zeer mooi ballet, waarin iedere poppensoort een solonummertje krijgt, dat door Piet aandachtig gekeurd wordt. Als het uit is zegt hij.) 't Was mooi! Heerlijk... Dormifabel! Wat zég ik?... Maar 't was toch nog dàt niet! Wat zeg jij, Boelala?

BOELALA. — Wel, 't is erg moeilijk om te kiezen... Ze zijn allemaal zo mooi. ...Maar wacht! IK weet er nog twee schoontjes! Ze zullen natuurlijk weer slapen als kleine beestjes! (Gaat de kleinste doos openmaken.) Hé, Bambino... hé, Bambinnetta, wordt eens wakker!

PIETERMAN. — Kittel hen maar een beetje aan hun voetjes, Boelala!

BOELALA. — Bambino, kleine das... Kom eens uit je wieg! Bambinnetta, laat eens kijken hoe mooi je bent! (En nu komt er wat moois! Twee kleine, kleine popjes, gekleed als borelingskes, met mutsje, rammelaartje en papfles. Er is een roze en een lichtblauw. Een jongetje en een meisje. En ze dansen samen een allerliefst naïef dansje, waarbij ze elkaar uit de papfles laten drinken, enzovoorts. Om op te eten! Na hun prestatie buigen ze

zo sierlijk en zo diep dat Bambino voorover tuimelt op zijn handjes.)

BAMBINETTA. — Foei, Bambino... (helpt hem recht, en veegt zijn pollen schoon. De hele overige bezetting klapt in de handen).

PIETERMAN. — O m'n twee kleine cupidootjes, als je niet maakt dat je weg komt eet ik je op! Je bent om op te snoepen, zo mooi! En toch... is 't nog dat niet! Boelala, steek ze in hun wieg! (Denkt diep na.)

BOELALA (neemt een kleutertje onder elke arm, en brengt ze weer naar hun doos).

PIETERMAN (springt plots recht als een veer, beide armen de lucht in). — Ik heb het! Hoe kunnen we haar vergeten, Boelala! Het juwèl van de hele verzameling!! Dormifabel! Pompadoer!

BOELALA (één verering). — Ooo! Pompadoer!
DE HELE POPPENRIJ (met een zucht van bewondering). — Pompadoer!

PIETERMAN (gaat in hoogsteigen persoon de grootste poppendoos openmaken). — Madame de Pomadoer, laat je eens bewonderen... Er is van de aarde een spoedbericht gekomen, met een hoogst gewichtige boodschap voor de àllermooiste pop van onze magazijnen... Believe 't u, (buigt) madame... wil je voor ons niet promenëren, met je strikjes en je veren, en een beetje baladëren en je gratie etalëren?... (Van een paar trapjes die in de doos zijn aangebracht daalt in haar volle staatsie en elegantie)

MADAME DE POMPADOER (buigt genadig naar de bezetting, glimlacht koket naar Pieterman, tikt Boelala met haar waaier tegen de kop en danst als een prima ballerina. Als de dans uit is zucht)

DE HELE POPPENBEZETTING (bewonderend). — Ooo!

PIETERMAN (in een explosie van geestdrift). — Boe-

lala! Wat heb ik je gezegd? Zij is het! De mooiste pop van hemel en aarde! Zij heeft alles wat gewenst en gedroomd kan worden! Zelfs bij grote uitzondering de gave van de menselijke taal! (tot Pompadoer) Madame, je bent verrukkelijk... betoverend,... begeesterend... beroezend... wat zeg ik? ...Dormifabel! (buigt met een zwaai van zijn hoed) Mes dommages, Madame!

POMPADOER (verbergt een spotlachje achter haar waaier. Daarna koket). — Wel, Pieterman?... En wat is nu die speciale opdracht voor mij?

PIETERMAN. — O, Madame, je bent geroepen om een mens gelukkig te maken tot in de zevende hemel! Boelala, mijn hart is als een kommeke rijstpap van vreugde, als ik aan het geluk van Marleentje denk!

POMPADOER (uit de hoogte). — Wie is Marleentje? Is zij een koningskind?

PIETERMAN. — Het koningskind van mijn hart, Pompadoer!

POMPADOER. — Is zij mooi? Is zij rijk?

PIETERMAN. — Alle goede kinderen zijn mooi, Pompadoer, en rijk is zij... vooral aan liefde! Want om van mij te houden moet je al een heel groot hart hebben! Wees gerust (buigt) Madame, je zal er paradijselijk geknuffeld en verzorgd worden. al woont mijn prinsesje maar op een zolderkamer in de Droevesteeg, en is zij de dochter van een voddenraper!

POMPADOER (stijgende ontsteltenis). — Wat?! Ik?! De mooiste pop van hemel en aarde... Ik?! Op een zolderkamer... Ik?! Bij het kind van een voddenraper, Ik?!... Ik?!... (zingt of declameert)

Ik ben Madame de Pompadoer,
Ik ga gekleed in zijde en velour,
Ben voor grand chic geschapen!
'k Verwacht van 't leven niets dan goeds,

'k Wil rijden in een gouden koets,
Op donzen kussens slapen!

PIETERMAN (*kijkt ontgoocheld naar Boelala*).

POMPADOER (*gaat voort*).

Ik ben Madame de Pompadoer!

Ik zeg aan leed en nood „Bonjour!”

Mijn hart heeft niéts te geven!

'k Wil leven als een koningskind,

Gevierd, vertroeteld en bemind,

Dàt is mijn droom, mijn leven!

PIETERMAN (*pijnlijk ontdaan*). — Oooo!...

ALLE POPPEN EN BOELALA (*dito*). — Oooo!...

PIETERMAN. — Dàt kan je niet menen, Pompadoer! Marleentje is zo arm en ziek, en wij hebben bij haar zo grote schuld... Ze heeft nog nooit iets gehad, het arme ding...

POMPADOER. — Wat zeg je?! Ziek?!... Ha, fi donc! Het is dus nog niet genoeg dat zij de dochter is van een voddenraper, zij is nog ziek op de koop toe! En jij zou willen dat ik mij zou opsluiten in een mufte, duffe ziekenkamer... Ha, fi que je dis!

PIETERMAN. — Maar zij zal gezond worden van vreugde als zij zoveel moois bij elkaar ziet!

POMPADOER (*met opgetrokken neus*). — En ik zal ziek worden als ik haar bekijk! Foei! En ik zal mijn kleren vuil maken aan hun vuile stoelen, en de spinnen zullen in mijn krullen kruipen... brrr! ...En de muizen aan mijn voetjes knagen... (een gillette van afschuw) fi! fi! Heb je mij al goed bekeken, domme Piet? Ik hoor bij een prinses en iets anders wil ik niet!

PIETERMAN. — Ach, Pompadoer... Het kindje vraagt zo schoon om een pop die spreken kan... Je moest die brief lezen, je hart zou breken van deernis... Ze zal zo blij zijn... Ze zal ons heel haar leven gaarne